

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

МАКСИМ ПАЕТРО

ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ

PRIVATE

Ню Йорк • Лос Анджелис • Лондон • Париж

ЗАЩОДОЗРЯН № 1

enthusiast

Private: #1Suspect
James Patterson & Maxine Paetro
Copyright © by James Patterson, 2012

Джеймс Патерсън и Максин Паетро
Детективска агенция •PRIVATE•
ЗАПОДОЗРЯН №1

- © Деница Каракушева, превод, 2013
- © Вихра Стоева, художник на корицата, 2013
- © „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2013

Enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД
ISBN 978-619-164-075-1

**Джеймс Патерсън
и Максин Паетро**

ЗАПОДОЗРЯН № 1

*Превод от английски
Деница Каракушева*

enthusiast

София • 2013

*Посвещаваме тази книга
на нашите прескъпи
и обични Сю, Джон, Брендън и Джак.*

Пролог

ИЗСТРЕЛИ В МРАКА

I.

ЕДИН ТЪМЕН СЕДАН отби от главния път „Пасифик Коуст“ по алеята, която водеше към портите на къща на крайбрежната линия в Малибу, вероятно на стойност около седем-осем милиона долара.

Шофьорът спусна автоматичния прозорец и прокара електронния ключ през четеца.

Портите от ковано желязо се плъзнаха встрани, седанът премина и спря пред вратите на гаража, а входът плавно се затвори след него. Шофьорът излезе от колата и се огледа.

Беше среден на ръст, бял мъж към трийсетте, с къса кафява коса, облечен с дънково яке, панталон в цвят каки, обувки с гумени подметки и латексови ръкавици. Видя, че цялата стилна, модерна къща беше заобиколена от жив плет и предпазни ограждения, които я скриваха от пътя и от съседните къщи.

Той се приближи към нишата, в която беше входната врата, забеляза охранителната камера, която го фиксира, и биометричния четец за достъп.

После се върна до колата, отвори задната врата и каза:

– Последна спирка, госпожичке.

Мъжът се наведе към задната седалка и издърпа отвътре слабичка жена с дълга черна коса. Тя не беше на себе си, беше в

безсъзнание. Ухаеше на рози и сапун. Мъжът изпъшка, докато измъкваше отпуснатото тяло, а после я преметна на рамото си. Върна се обратно до входа, притисна пръста на жената върху четеца и вратата се отвори с изщракване.

Бяха успели да проникнат вътре.

Мъжът с дънковото яке не включи осветлението. Слънчевата светлина влизаше през просторните остъклени стени, отразяваше се в плочките на пода и осветяваше всичко в добре.

Вестибюлт отвеждаше към голяма всекидневна с оберлихт, овални стени и дъговидни прозорци, гледащи към океана. Вляво имаше коридор към голямата спалня и банята към нея. Мъжът отвори с крак вратата на стаята, свали жената от рамото си и я положи на леглото върху покривката на синьо-бели тънки райета.

После нагласи една възглавница под главата ѝ и отиде до шкафа под еркерния прозорец. Под закрепения с панти капак имаше метална кутия, а в нея – изработен по поръчка пистолет „Кимбър“, 45. калибър. Човекът с дънковото яке извади пълнителя, провери го и го хлопна обратно с облечената си в ръкавица ръка. Пистолетът беше зареден.

Върна се до леглото, прицели се внимателно и застреля жената в гърдите от близко разстояние. Тялото ѝ подскочи, но след втория и третия изстрел вече не помръдна. Той взе трите празни гилзи и ги прибра в джоба си.

Стрелецът вдигна слушалката на телефона до леглото. Набра някакъв номер, докато гледаше навън през прозорците към плажа.

Убиецът затвори, без да проговори. После излезе от спалнята и отиде при домашния мултимедиен център в дневната. Отвори всички врати на шкафове, претърси отделенията, докато не намери харддиска на охранителната система в дъното на един от тях.

Разкачи го, сложи го под мишница и напусна къщата през главния вход. Вече навън, разрови малко пръстта в корените на един пълзящ храст бугенвилія, който се беше увил плътно около оградата. Зарови пистолета в плитката дупка и я покри с натрошена кора от дърво.

После се качи в колата си, запали двигателя и прокара елек-

тронния ключ през четеца на отсрещния пост. Щом портите се отвориха, изкара бавно на заден ход автомобила в аварийното платно. Престрой се в главния път и се отправи на север.

Вече си мислеше за „Брофи Брос“ – ресторантът за морски деликатеси в Санта Барбара. Обожаваше това място. Миденият бар имаше съдове за готвене на пара, плата с кралски краб и стриди в черупките. Щеше да си вземе бутилка с нещо подобаващо за първокласно свършената днес работа.

Стрелецът пхна диск на „Ван Хален“ в плейъра и се усмихна, а черният седан се вля в потока от коли.

II.

ЕЙ ДЖЕЙ РОМАНО караше белия товарен микробус на запад по междушатския път М-15, на около двеста и петдесет километра източно от Вегас. Микробусът беше „Форд“, последен модел. От двете му страни, както и на задните врати имаше шампи с надпис „Продюс директ“ върху кошница с червени, зелени и жълти зеленчуци.

Бени Фалачи – Фишека, се беше отпуснал на предната седалка и беше вирнал на таблото новите си каубойски ботуши от кожа на змиорка. Руди Джи беше отзад и караше там смяната си за почивка, в товарната част с климатика, опънал спалния си чувал между кашоните.

Ей Джей обичаше да кара нощем, така или иначе, но особено много в такива ясни нощи, когато се виждаха високите планински хълмове на запад. Ярки звезди. Без натоварен трафик. Само една лента, която прорязва безкрайни километри от пасища и пустинни площи, и неясен фон от хълмове като намачкана опаковъчна хартия, които се мерзелят високи и необятни в далечината.

Говореше си с Фишека:

– Та, направих тази яхния, нали се сещаш, веднъж и аз да ѝ стотвя за разнообразие.

Фишека скъса филтъра на една цигара „Марлборо“, запали я с късметлийската си сребърна запалка и отвори прозореца.

– Мамка му – каза Романо и отвори и своя прозорец. – Не си ли чувал за пасивно пушене? В момента пушиш и за двамата.

– Минахме петстотин и дваисет километра – отговори Фишека. – Такава беше сделката. По една цигара на всеки петстотин.

– Добре тогава. – Ей Джей продължи историята, надвиквайки шума от вятъра, който нахлуваше през прозорците. – Та, правя някакви спагети и малка шоколадова торта. Добре се получи.

– Възхитително, Ей Джей, покрил си всички основни групи хранителни вещества.

– Е да, значи наял съм се, но без да се тъпча. Лягаме си и към два и половина се будя. Буквално замръзвам.

Фишека изчопли парченце тютюн от езика си. В микробуса нямаше компактдиск плейър, а толкова далече от всяко проклето място не се хващеше и никакъв радиосигнал. След няколко часа щеше да седи на масата за блекджек. Тази нощ щеше да спи на кралска спалня. Щеше да се обади на Сюжет в последния момент. Мислеше си за нея и за това, колко много щеше да дърдори тя, преди да успее да ѝ смъкне гашичките. А можеше и да отиде в казино „Пясъците“ и да си хване някоя нова там. Чувстваше се късметлия.

– Включвам електрическото одеяло, но зърната ми все още са твърди като камък.

– За Бога, смени темата, ако обичаш!

– Засилих температурата на девет. Направо се сварих. Нали бях замръзнал. А когато се събудих пак, се бях изпотил, все едно съм тичал няколко километра...

– Какво става? – попита Фишека.

– Не знам. И аз това питам. Да не би да ми играе нещо сърцето?

– Не, какво става *там*? – попита Фишека и посочи към червените светлилки пред тях.

– Онази кола ли имаш предвид?

– Намалй.

– Глупакът е трябвало да зареди в Канаравил.

– Изпревари го – каза Фишека.

Ей Джей започна да намалява и отговори:

– Ако човек остане без бензин тук, може да го изяде някоя мечка.

Но колата пред тях не беше останала без гориво. Пълзеше, като така даде възможност на един шевролет с изгасени фарове в лявата лента да ги настигне и да се изравни с микробуса.

– Какво е това, по дяволите? – викна Ей Джей, зяпнал шевролета, който вече беше на петнадесетина сантиметра от неговата врата. – Какво прави този задник?

– Спирачка. Натисни спирачката! – изкрещя Фишека. – Заобиколи го!

Ей Джей Романо натисна клаксона, но без резултат. Микробусът беше обкръжен и го отклоняваха към изход „Пинтура“, и той трябваше или да се забие в колата отстрани, или да се хвърли надолу по склона.

Ей Джей изви волана надясно и запрати микробуса надолу към отбивката, докато Фишека ровеше под седалката за пистолета си. След това се чу стържене на метал по неговата врата и в следващия момент микробусът беше изтикан извън отбивката по някакъв черен път.

Фишека крещеше:

– Педал такъв...!

Ей Джей скочи върху спирачката.

Автомобилът занесе в пръстта и се заби в някаква телена мрежа по средата на нищото. Прахолякът закри гледката и изпълни купето.

Отпред и отзад се чу тряскане на врати. Фишека стисна пистолета си в едната ръка и разкопча колана с другата, готов да изскочи навън, но на прозореца се появи лицето на мъж – някакъв боклук, когото не беше виждал преди, – който изкрещя:

– Ръцете на тавана!

Ей Джей вдигна ръце и извика:

– Фишек, прави каквото казват.

Фишека вдигна пистолета си към прозореца. Просветна ярка светлина и се чу силен пукот. Фишека се свлече, издиша и повече не помръдна.

В главата си Ей Джей крещеше: „Божичко, убиха Фишека!“. Към лявото му ухо беше насочен автоматичен пистолет „Колт“, 45. калибър.

– Слушайте – каза Ей Джей. – Не ви познавам. Не съм видял нищо. Вземете каквото поискате. Имам шестстотин долара...

Ей Джей дори не чу дръпването на спусъка. Потрепна, но това беше всичко.

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН и МАКСИН ПАЕТРО
Детективска агенция *Private*. ЗАПОДОЗРЯН №1

Превод *Деница Каракушева*
Редактор *Гергана Рачева*
Коректор *Александра Худякова*
Художник *Вихра Стоева*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Американска. Първо издание.
Формат 60×90/16
Печатни коли 22

ISBN 978-619-164-075-1

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комуникайшънс енд пблшиинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат СИМОЛИНИ

Бившият морски пехотинец Джек Морган е начело на най-могъщата детективска агенция в света. Агентите на *Private* са най-обиграните, най-бързите и разполагат с най-новото технологично оборудване, за да решават заплетените си случаи, в които винаги са замесени влиятелни и известни личности.

Нещата стават изключително лични, когато бивша любовница на Джек е открита мъртва в неговото легло и той е обявен за заподозрян № 1. По време на полицейското разследване срещу него Морган е по петите на мафиотска група, откраднала наркотици на стойност 30 милиона долара, а красивата управителка на луксозен хотел го убеждава, че той единствен е способен да открие кой стои зад поредицата от мистериозни убийства в нейните хотели.

Докато Морган се бори за живота си, а един от най-доверените му хора заплашва да напусне агенцията, той осъзнава, че се е изправил срещу най-умния и силен противник, когото някога е срещал.

С още по-напрегнато действие, заплетени сюжетни линии и невероятни обрати „Детективска агенция *Private*. Заподозрян №1“ е един от най-добрите романи на „краля на трилъра“ Джеймс Патерсън.

Най-добрият разказвач на криминални истории в Америка!

Сп. „Форбс“

